

Nationalsozialistisk Kamp

#192

4 / 2023 (134)

Intervju med Isabel Medina Peralta

Del I

Introduktion

I det aktuella numret av vårt intervjuformat "Front Line Reports" intervjuar vi den nationalistiska aktivisten Isabel Medina Peralta från Spanien för den nya tyska nättidningen för politisk teori från NSDAP/AO "Der Angriff (DA)/The Attack". Intervjun genomfördes av deras chefredaktör "Wehrwolf".

Intervju

Isabel Medina Peralta:

Jag är framför allt nationalsocialist. Jag är en politisk soldat som gör sin plikt. Jag förstår att en man (i mitt fall en kvinna) definieras av sina handlingar, av sitt särskilda sätt att förstå världen och presentera sig själv i den. Den väg jag har valt är handlingens väg. "Jag tror, jag kämpar", det är det kategoriska imperativet för min existens.

DA: När började du med ditt politiska arbete och vad motiverade dig till det?

Isabel Medina Peralta:

Jag började engagera mig aktivt i politiken när jag var tretton år gammal. Det var vid den tidpunkten som jag började uppskatta en persons utbildning och kulturella kapacitet, så jag började läsa allt som jag ansåg vara användbart. Även om min första läsning handlade om filosofi, leder alla vägar till Rom, och i det här fallet ledde de till en grundad och praktisk politisk ideologi. Mina handlingar, mitt sätt att uppträda, min smak och mina uppskattningar är, och har varit så länge jag kan minnas, fascistiska.

Vid fjorton års ålder började jag delta i konferenser och demonstrationer, kort därefter grundade jag en tidning för politisk information och uppsökande verksamhet, och jag började märka hur mitt livsval förändrades. Men alla de problem som min politiska tillhörighet orsakade mig verkade dåraktiga, fienden visste inte att jag kämpade för storhet och odödlighet! Viljan att avveckla kaoset, att åter ställa ordning på den förvirrade världen och att agera som en väktare i ordningens högsta platoniska mening, det är den angelägna uppgift som nationalsocialismen har ställt sig, och det är den uppgift som jag också har ställt mig själv. Min motivation är att agera för att bevara skönhet och harmoni, att agera med dygd och placera konsten i den vitala maximen om universums centrum.

DA: Samarbetade du/ni med politiska partier och/eller organisationer i Spanien och/eller internationellt?

Isabel Medina Peralta:

Ja. Som jag har nämnt tidigare började jag min politiska karriär genom att grunda en veckotidning Jonsista, det vill säga en tidning som var knuten till den spanska fascismens nationalsocialistiska linje. Det fick namnet "La Conquista del Estado" i kraft av den veckotidning som inledde den fascistiska politiska kampen i Spanien 1931 under Ramiro Ledesma Ramos' penna. Efter publiceringen av mina nummer började jag träffa kamrater, vissa läsare och andra som anslöt sig till projektet. När jag träffade den som nu är min mest lojala kamrat och bästa vän, inledde jag en period av militans i Falangen tillsammans med honom, men flera år efter att jag gav mig hän åt partiet kunde jag verifiera att de rådande sociala omständigheterna släpade med sig partiets essens tills det blev oigenkännligt för någon av dess egna grundare. Så jag började kämpa i "Bastion Frontal", en förtidig ungdomsgrupp vars huvudsyfte inte var något annat än att skaka om det allmänna medvetandet med hjälp av virala medieaktioner. Efter dess upplösning finner jag mig själv läsa och förbereda de nya stegen på en solid och obrytbar struktur för framtiden.

Trots detta deltar jag och kämpar tillsammans med spanska kamrater i en kulturell förening och internationellt, både i mitt parti "Der Dritte Weg", i Tyskland, och i den brittiska tidskriften "Heritage and Destiny", i vilken jag samarbetar med artiklar på regelbunden basis. Jag upprätthåller också kontakt och samarbete med vissa partier i Brasilien, Frankrike och Italien.

DA: Är du fortfarande kopplad till "Bastion Frontal"? Om så är fallet, berätta något för våra läsare om den nämnda organisationens historia och dess mål.

Isabel Medina Peralta:

Bastión Frontal var en militant ungdomsorganisation som byggde på idén om politisk kamp och gatuaktioner. Den uppstod i Madrid från pandemin i ett klimat av politiska kontroverser, sociala orättvisor och ekonomisk kris, vilket naturligtvis gynnade gruppens för tidiga tillväxt. Den saknade dock en fast ledning, en konkret ideologisk beslutsamhet och framtidsutsikter. När jag bestämde mig för att gå med i partiet såg jag tydligt att det inte hade någon varaktig tillämpning på den spanska sociala scenen och att det i sig självt bara måste fungera som en aktionsgrupp för att väcka samveten och få eko i medierna genom bestämda aktioner. I den meningen uppnådde vi våra mål, eftersom gruppen till och med nämndes i det nationella parlamentet. Senare ledde vissa personers beteendeproblem, många militanternas odisciplin och inkonsekvens, tillsammans med de juridiska problemen som våra offentliga framträdanden orsakade, till att besvikelsen krossade våra soldaters kampvilja. Jag lämnade partiet en månad innan det upplöstes på grund av meningsskiljaktigheter med en av ledarna, eftersom jag befann mig i Tyskland utan möjlighet att kunna fatta beslut från mitt eget land på grund av farliga omständigheter. Mitt beslut baserades på att gruppens och dess ledares framtid låg långt ifrån mitt ideologiska tänkande och min stridbara etik.

DA: Du tog för första gången kontakt med allmänheten genom att hålla ett tal den 13 februari 2021 i Madrid om andra världskrigets spanska falangistiska frivilligdivision "Azul" ("Spanska frivilligdivisionen"), och du bar den blå falangistskjortan. Detta tal har väckt en hel del kontroverser, även på internationell nivå. - Förklara för våra läsare din motivation bakom detta tal och ditt beslut att uppträda där i falangistuniform.

Isabel Medina Peralta:

Jag kan verkligen inte förklara varför jag var där, knappt arton år gammal, i ett pantheon som var ägnat åt hjältar och inför 300 personer med en mikrofon. Jag var mer eller mindre känd i Spanien eftersom mitt beteende och mitt förakt för konsekvenserna gjorde en flicka till en politisk soldat på samma nivå som männen. När jag var femton år gammal kom till exempel många huliganer från ett brittiskt antifascistiskt lag till Madrid. Medan mina vänner funderade och beslutade om strategier bestämde jag mig för att ställa mig framför dem och genomföra en av mina egna idéer, vilket var framgångsrikt med tanke på att dessa antifascister blev förödmjukade av en enda liten flicka. Om man dessutom tar hänsyn till min personlighet och mitt fysiska utseende, får mig att tro att vissa organisationer bestämde sig för att ge mig en röst vid demonstrationer för att locka till sig en ny publik och ge en ny, mindre aggressiv mediebild. Den dagen gick dock "propagandabeslutet" lite överstyr. Med mitt tal ville jag hos alla dessa män väcka divisionssoldaternas martialiska och etiska karaktär, jag ville upphöja den spanska krigarens virtuositet och hans historia och framför allt ville jag att vinden skulle få ekot av mina ord att mullra och skaka om kyrkogårdens cypresser. Att berätta den obestridliga sanningen,

historiens oföränderliga röst som dör i våra dagar och få vågar peka finger åt fienden. Jag tror att halva åtgärder, att ideologiska överträdelser för att få en bättre uppfattning om ett korrupt samhälle aldrig leder någonstans, aldrig. Jag tror att någon måste offra sina privilegier för samhället och ärligt talat har jag inget emot att göra det, för att göra min plikt är det viktigaste för en man med heder. Framför allt försökte jag göra militanterna medvetna om att livet är värdelöst om man inte är kapabel att offra det för ett enormt ideal.

I talet började jag med att parafasera Adolf Hitler i ett uttalande om den spanska divisionens ärofyllda bedrift, och sedan uppmanade jag kamraterna i vårt århundrade att förakta konsekvenserna, för ett bötesstraff, ett litet fängelsestraff eller att din flickvän lämnar dig för att du är nazist, ingen av dessa små omständigheter kan jämföras med dem som gav sina liv för vår sak. Som jag redan har sagt:

"De som överlevde kylan på den ryska stäppen och elden i Krasny Bor återvände för att utmana försynen i Berlin, tillsammans med Charlemagne-enheten, tillsammans med SS, för att försvara vad som skulle bli tusen år av storhet och ära."

Döden var inte slutet för dem, det var början på en epok, den hitleristiska epoken, och i dag måste vi kämpa som de redan gjorde, "i var och en av våra handlingar måste vi göra revolutionen närvarande, även om döden kommer till oss, för i så fall kommer vi att dö under solen eller stjärnorna, men vårt blod kommer att bli fruktbart som en föryngrad vår".

Slutligen betonade jag att det är absolut nödvändigt att kämpa mot alla korruptionens fader, mot världens herre, den som står bakom invandringen, den moraliska degenerationen och finanskrisen, för...: "Det är vår högsta plikt att kämpa för Europa och för Spanien, som nu är svaga och likviderade av fienden, en fiende som alltid kommer att vara densamma fast med olika masker: juden. För inget är mer säkert än denna bekräftelse: det är juden som bär skulden."

Jag bar en falangistskjorta för att uppnå enhetlighet. Även om det var jag av alla deltagare som höjde rösten eller tog mikrofonen, är det inget som skiljer mig från mina kamrater. Den blå skjortan påminner oss om att vi alla kämpar för en gemensam idé och att vi alla är obetydliga jämfört med den idéen. Dessutom är det så här de spanska soldaterna kämpade, en blå skjorta bredvid hakkorset, symbolen för det återuppståndna livet.

DA: Tyvärr anslöt sig Franco inte officiellt till axeln. Vad tror du att de hade för avsikt med detta beslut, och tror du att en allians kunde ha påverkat axelns krigssträvanden på ett betydande sätt?

Isabel Peralta:

I början av 1930-talet började en ny anda att ta form, identisk med den anda som redan hade svept in ungdomars själar över hela Europa. Denna rörelse grundades av Ramiro Ledesma Ramos, redaktör och generalsekreterare för "La conquista del Estado".

Senare anslöt han sig till José Antonios Falange, som var mindre stridbar, mer moderat och mer katolsk än tysk. Naturligtvis ledde detta till en splittring kort därefter. Både Ledesma och José Antonio nådde dock upp till stratomet av fascismens ledare i Spanien. När inbördeskriget bröt

ut fängslades och sköts alla ledare och funktionärer i Falange och JONS. I José Antonios fall är det slående att Franco hade möjlighet att rädda honom, och han avstod från frigivningsförslaget.

Franco, som var strateg och utbildad i högsta militära stränghet, var inte alls intresserad av dessa ledares liv, eftersom han visste att hans egen personlighet var överskuggad och värdelös i förhållande till dem. Efter att ha vunnit kriget lade han beslag på Falangen, dess symboler, dess doktrin (åtminstone i teorin) och dess hymn. Han slog samman partiet och skapade en ideologisk cocktail mellan karlister, fascister, konservativa, liberaler och katoliker och även om man trodde att Hitler skulle vinna kriget genom att föra fram sina första ståndpunkter, var han en anhängare av Führern. De kom att mötas i Hendaye och Hitler förklarade att "han föredrar att få sina tänder utdragna en efter en innan han möter Franco igen".

Sedan kom gudarnas skymning, och under Berlins ruiner föll allt vackert, harmoniskt, rättvist och sant. I Spanien avskaffades den fascistiska hälsningen som officiell, Falangens "camisas viejas" attackerades och eliminerades och byttes ut mot teknokrater, och det slutade med att man gick med på sionismen genom att installera militärbaser i Spanien i utbyte mot pengar, i den renaste stilen av lågprostitution, om man bedömer det ur ideologisk synvinkel...

DA: I ditt tal om den "blå divisionen" nämnde du också det internationella judiska inflytandet. Jag måste säga att jag är ganska imponerad av det, eftersom det inte är vanligt att man i så ung ålder ser så tydligt på just det här ämnet, och det är inte en åldersfråga, det är svårt i dag att tala om judarnas inflytande offentligt, särskilt inom EU. Beskriv för våra läsare hur du har lärt dig om det judiska problemet.

Isabel Medina Peralta:

Det är svårt, jag vet, men det är nödvändigt. Människan måste veta vad problemet är, hon måste ge det en form, ett ansikte, ett namn. Problemets namn är judendomen, den internationella judendomen och dess totala förakt för andra folk och för ett harmoniskt arrangemang av saker och ting. De spekulerar i folkets elände, de bäddar in skadliga idéer i den nationella organismen som parasiter: i går kommunism, i dag antirasism, feminism eller LGTBI. De är parasiter, och parasiter måste först identifieras som sådana för att man ska kunna fortsätta att hitta ett botemedel. Ibland är det svårt att vara ärlig mot oss själva, vi vet det, vi vet hur farligt det judiska problemet är. Men vi föredrar att se åt andra hållet och avleda andra med kärleksfulla eufemismer som "eliten" "det utvalda folket"... Nej! Jag bryr mig inte om konsekvenserna, jag lever för ära, inte för bröd och jag skulle aldrig ångra att jag förkunnade sanningen, oavsett hur svåra mina omständigheter har blivit efter det, skulle jag upprepa det tusen gånger till. Jag började studera den judiska frågan sedan jag började studera världen. När man studerar den universella historien märker man den tillfälliga detaljen att från Egypten till den romerske pretorn, genom kejsare, ryska tsarer, rumäner, engelska, spanska eller franska erövrare, så finns det alltid en episod av fördrivning av judar. Om man analyserar fakta utan ideologiska fördomar, tar bort ögonbindeln, upptäcker man bara ett namn: "Juden".

DA: Hur skulle du definiera dina politiska åsikter totalt sett? Är du falangist eller mer inriktad på Francisco Francos ståndpunkt?

Isabel Medina Peralta:

Jag är nationalsocialist. Först började jag min politiska karriär i Falangen på grund av min hängivenhet till Ramiro Ledesma Ramos och i tacksamhet för José Antonios och våra stupade personers uppoffring. I det nya Falangen hade jag många ideologiska skillnader, eftersom jag var "jordblå" enligt mina partikamrater (en metafor för den bruna skjortan). Den blå skjortan var partiskjortan och representerar arbetarklassens seriösa och proletära anda, och jag bestämde mig för att bära den i talet, först och främst på grund av den välgrundade principen om enhetlighet, eftersom jag i ett atrium eller i sista raden är ytterligare en soldat och inte förtjänar några som helst utmärkelser. För det andra för att det under de falangistiska soldaternas Wehrmachtuniform skyntade det blå som påminner om vår nation och dess ärofyllda historia, som deras hymn säger: "Åra åt det hemland som visste hur man följer solens väg över havets blått", och som erövrade hela världen.

Trots detta är min doktrin rent nationalsocialistisk och jag lyder bara gudarnas eller Hitlers order, så varje nytt parti som vill avlägsna eller "späda ut" dess väsen som om det vore dåligt, varje "fjärde politisk teori", betraktas för mig som en ideologisk överträdelse och ett mycket allvarligt fel för vanära mot gudarna.

DA: Personligen tycker jag att bakgrunden till det spanska inbördeskriget 1936-1939 är ett bra exempel på den situation som alla länder i västvärlden befinner sig i i dag, och enbart av den anledningen tycker jag att det är synd att historien om det spanska inbördeskriget fortfarande är sällsynt för många människor utanför Spanien. - Vad är din åsikt om detta ämne? Tycker du att omständigheterna kring de massiva politiska spänningar mellan vänster och höger som senare framkallade det spanska inbördeskriget (på något sätt) liknar den nuvarande situationen i västvärlden?

Isabel Medina Peralta:

Mitt svar på denna fråga gavs redan av Jose Antonio Primo de Rivera tidigt på morgonen efter hans avrättning: "Jag hoppas att det spanska folket, som är så rikt på goda och älskvärda egenskaper, finner fred och ett hemland med bröd och rättvisa". Om man ser på situationen ur en praktisk synvinkel har det spanska folket dock sällan varit överens med varandra. Vi förlorade vårt imperium dels på grund av den judiska finansieringen som de engelska fartygen fick, dels på grund av intern oenighet. Orsaken till vårt solimperiums fall är ingen annan än intern oordning och brist på harmoni. I dag kan vi se likheter. Utropandet av den andra republiken var inget annat än liberalismens och individualismens triumf över vårt folk. Ibland till vänster, ibland till höger. I dag kan vi se hur dessa föråldrade och smaklösa idéer materialiseras i "Partido Popular" och i PSOE (ett parti som redan fanns i det politiska landskapet på dessa 30-tal).

Utanför dessa två skikt, som för varje dag blir mer homogena med varandra, måste vi förena resten av idéerna och metoderna. Det är så Vox och Podemos uppstår. Partier som liknar Mateo Salvinis liga eller AFD i Tyskland och dess konsekventa motståndare. Men hur är det med den verkligt radikala vänstern? Och den fanatiska nationalism som fanns i Falangen? Det finns ingen plats för dessa partier eller idéer i dagens demokrati. Vår tid kännetecknas av en barnslig universalism, en total avsaknad av värderingar och idéer och en nedgång i den kollektiva moralen. Vi måste bryta denna situation och omvandla dessa dekadenta värderingar, för detta behövs inget mer än fanatism, och fanatism saknas i dag.

DA: Vilka är de största problemen i ditt land?

Isabel Medina Peralta:

Spanien är inte längre en suverän nation, utan en liten del av det konglomerat som utgör Europeiska unionen och i ännu högre grad den globaliserade världen. Spaniens problem ligger därför inte i vårt eget territorium utan i dess underkastelse under främmande makter.

För det första, och som den viktigaste konsekvensen av detta allvarliga problem, finner vi rasmotsättningen, som, även om den inte är lika uttalad som i London eller Paris, är ett påtagligt problem som fortskrider i en destruktiv takt och som hotar den naturliga ordningen, världens polychromi och all den skönhet som Spanien som nation, samhälle och folk skulle kunna bidra med till världen. Studier från det nationella statistikinstitutet visar att det bara är i Almería som 58 000 illegala invandrare i småbåtar kan registreras. I Barcelona finns det redan getton, förorter som verkar vara utlämnade åt sig själva och som liknar en resa på hundratals kilometer till ett äckligt hörn av Afrika. Detta kan leda till att våldet, brottsligheten och vandalismen ökar, men det är inte precis det underliggande problemet. Vilt beteende kan mycket väl åtgärdas genom utvisning. Vi kan inte fokusera vår diskurs på denna typ av beteende, utan vi måste tvärtom öppna ögonen och inse att även den mest hederliga marockan kommer att ha sina fem eller sex barn här, att de föds på nationellt territorium och kommer att ha både spanska handlingar, barn som kommer att kunna rösta och bestämma, och de kommer att genomföra sin kultur som varken är spansk eller europeisk, på ett redan ockuperat territorium som bara kommer att förbli ett minne i en historiebok, som den nation som erövrade Amerika eller skrev Don Quijote. Det är vad som händer i dag, glupskt, framryckande och krossande av allt vackert, och lämnar resterna av den vita, civiliserande och kreativa rasen att ruttna i solen som ett lik. Invandringproblemet åtföljs av det låga födelsetalet i mitt land, som ligger inom EU som en av de nationer som har det lägsta födelsetalet. Spanjorerna överläts till hedonism, till den mest absurda individualism eller strömningar som feminister eller homosexuella modenycker, vilket gör det nästan omöjligt att på ett naturligt sätt förnya rasstrukturen.

Å andra sidan den ekonomiska osäkerheten, bristen på infrastruktur, den militära förlägenheten och kontrollen av främmande makter med militärbaser på vårt eget territorium, avsaknaden av en kraftfull armé och inte ett antal sepoyer i Natos tjänst. Alla dessa problem existerar tillsammans i skuggan av det som en gång kallades Spanien. Men vi måste gå till kärnan. Det är juden som destabiliserar de underutvecklade länderna och styr invandringsvågorna till Europa; det är han som ansvarar för att förbereda de civiliserade folken för deras invasion med sitt humanitära och toleranta språkbruk, som lurar kvinnorna för att beröva dem deras största dygd, som distraherar människan och gör henne svag, som destabiliserar ekonomin och skapar sammansatta och onaturliga intressen. Det är detta som är problemet, om man avlägsnar den kontroll som den internationella judenheten utövar över Spanien och som kväver vårt folk till döds, skulle civilisationen återställas. Det är juden som bär skulden.

Fortsättning följer i nästa nummer

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

Boletín de Noticias NS
www.nsdapao.org

#1885 19.06.2012 (132)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Informe frontal
Entrevista con Molly
Tercera parte

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

the NEW ORDER

Number 179 (132) Frontal 1778 April 26, 2012 (132)

The Fight Goes On !

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

**Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk**

Blankett för prenumeration

() Prenumeration på NATIONALSOCIALISTISK KAMP för de kommande tolv numren. 30,00 Euro eller US\$30.00. [Ange vilken språkutgåva du vill ha!]

() Donation - Ditt stöd gör vårt arbete möjligt!

Name _____

Street _____

Stad _____ Stat eller provins _____ Postnummer _____

Country _____

(Valfritt) E-postadress / Telefon _____

Ställ checkar till följande adress: NSDAP/AO
Skicka till: NSDAP/AO - PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA